

ЗМЕЙ ГОРЯНИНЪ

КОЛЕДЕНЪ РАЗКАЗЪ

Петю се разбуди късно, разтърка очи и седна въ мекото си легло. Златното зимно слънце пълнѣше цѣлата стая съ лека жълта свѣтлина и, чудни, лжчитѣ му се пречупваха въ кристалнитѣ стѣкла на висящата лампа въ много цвѣтове.

Стаята бѣше затоплена. Петю спушна боситѣ си крачета на килима и тогава забеляза до нощното шкафче натрупани богати подарѣци.

— Охо, — весело се провикна Петю. Добре дошелъ, дѣдо Коледа. Благодаря ти за подарѣцитѣ.

Той бързо започна да се облича, недообуль единия чорапъ, грабна кончето, което гордо повдигаше дървената си главичка, необлѣкълъ дрешката си, седна върху хубавата шейна. И му се поиска да се плъзне съ нея по стаята.

— Добро утро, Петю. Виждашъ ли какви нѣща ти е донесълъ дѣдо Коледа. Защото си билъ послушно и добро момче.

Майка му безшумно бѣше влѣзла въ стаята и засмѣна го гледаше. Петю плѣсна ржчички и прегърна мамината шия:

— Мамо, чудо! Чудни подарѣци! Да живѣе дѣдо Коледа!

*

Облѣченъ въ топло палто, обутъ въ нови шошони и загърнатъ съ мекото шалче, Петю играеше на двора. Той се спускаше отъ низкото хълмче въ градината съ новата си шейна и радостно се смѣеше. Ала играта постепенно му омръзваше. Бѣше се наситилъ вече на нея. Тогава забелч-

за друго едно момченце, което стоеше облеганото на пжтната врата и го гледаше презъ желѣзнитѣ прѣчки.

— Ей, какво си ме загледалъ? — викна Петю на момченцето.

— Нищо, — отговори то. — Гледахъ те какъ си играешъ.

— А ти защо не си вземешъ шейната да се пързалишъ? — запита Петю.

— Нѣмамъ шейна.

Петю се замисли. Какъ може така да бждешъ момче и да нѣмашъ шейна!

— Какъ се казвашъ?

— Василь.

— Слушай, Василе, — заговори Петю и се мжчеше да бжде мждъръ като татко си. — Дѣдо Коледа не ти ли донесе шейна, конче, раница, шошони, футболна топка? Никакви ли подарѣци не ти донесе?

— Никакви, — отвърна Василь.

— Тогава ти не си билъ послушно момче и затова не ти е донесълъ нищо.

— Не затова, ами защото сме бедни. Моятъ баща нѣма пари да ми купи такива скъпи нѣща. Тѣ може да струватъ и хиляда лева.

— Тия нѣща не ги купуватъ бащите, — настоя Петю, — а самъ дѣдо Коледа ги купува.

— Не, не е тъй! Дѣдо Коледа дава паритѣ на бащите, а тѣ купуватъ на децата си играчки. Пъкъ на моя баща далъ много малко пари.

Петю гледаше учудено своя събеседникъ. За тази работа първи пжтъ чуваше. Той отвори голѣмата, тежка врата и покани:

— Ела вжтре, ще играемъ двамата.